

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

1

Коли Террі та Мік підійшли до передніх дверей, місяць зайшов за хмари.

— Бачиш? — прошепотіла Мік. — Тепер ти знаєш, чому я сказала взяти ліхтарики.

— Чому ти шепочеш? — запитала Террі. — Тут нікого немає.

Ліхтарик Террі загорівся майже одразу після ліхтарика Мік.

— Не будь надто впевнена. — Мік намацала найменший ключ на круговому ланцюжку і вставила в замок, потім завагалася.

— Злякалася? — запитала Террі.

— Не я. — Ключ повернувся в замку, і двері відчинилися. — Ніхто не йде?

Террі глянула на дорогу.

— Ніде нікого.

— Добре, — кивнула головою Мік. — Заходьмо й погляньмо, що тут діється.

Дві невисокі коротко стрижені постаті в синіх джинсах зайшли крізь відчинені двері у вестибюль. Пітьму, яку не спробували розвіяти їхні ліхтарики, виповнював ядучий запах свіжої фарби. Блимаючи очима, Террі йшла вслід за Мік до бюрка прийняття, потім нараз зупинилася, помітивши темну постать, що бовваніла за стійкою. Видніла тільки спина.

Тепер уже шепотіла Мік:

— Бачиш? А що я казала тобі? Це він!

— Не може бути! — хапнула повітря Террі.

— Невже? — Мік простерла руку й натиснула на срібний гудзик на круглому дзвінку на стільниці.

Звуку не було, але тепер постать у затінку повільно обернулася, і обоє дівчат побачили обличчя Нормана Бейтса.

— Ласкаво прошу до мотелю Бейтса, — проказав він. — Ваша кімната готова.

Бейтс дивився скляними очима, з незмінною усмішкою, але виказував його тільки пронизливий голос.

— Ти ба! Як вони зробили це?

— Дуже легко. Дзвоник не справжній. Він електронний. Ляльку поставили на вісь. Ти натискаєш дзвоник, і він вмикає магнітофонний запис.

Террі аж підскочила, коли воскова фігура повернулася на свою попередню позицію. Приховати тривогу було не легко:

— Тож це дядько Норман! Ти справді думаєш, що він мав такий вигляд?

Мік стелула плечима:

— Кажали, мовляв, Гладун Отто хоче, щоб усе, знаєш, мало такий вигляд, як справжнє.

Террі вдихнула, відчуваючи запах фарби:

— Мабуть, дорого коштувало — збудувати такий дім.

Мік кивнула головою:

— Батько каже, що Гладун Отто взяв позику в банку. Якщо раптом щось піде негаразд, каюк йому не настане.

Террі спрямувала промінь ліхтарика на стіни вестибюля, потім глянула у вікно:

— Це тобі настане каюк, якщо твій батько помітить, що ти взяла його ключі.

— Не хвилюйся. Тепер, коли він усе пофарбував, йому вже не треба повертатися сюди. Батько просто повісив їх на гачок у гаражі. Там я і взяла ключі вчора ввечері. Він навіть не побачив, що їх немає, тож чому мав би помітити тепер? А зараз сидить із бляшанками пива й дивиться якийсь паскудний матч.

— А де, на його думку, зараз перебуваєш ти? — запитала Террі.

— У бібліотеці, виконую домашні завдання.

— Присягаюсь, я знаю, яке домашнє завдання ти насправді хотіла б виконувати, — сказала Террі.

— Заткни пельку! Бібліотеку зачиняють о дев'ятій. Нам краще ворухитись, а то не побачиш решти цього дому.

Обернувшись, Мік пішла до дверей на далекій стіні. Відчинила їх без допомоги ключа.

— Кумедно, — проказала Террі, — я думала, в кімнати можна потрапити тільки знадвору.

— Дурепо, крім цієї, тут немає більше кімнат. Усе інше — просто фальшиві стіни, збудовані так, щоб видавалося, ніби тут цілий мотель. Батько каже, що Гладун Отто, можливо, додасть кілька кімнат згодом, якщо бізнес піде добре.

— По-твоєму, люди йтимуть і платитимуть гроші тільки за змогу побачити, де дядько Норман скоїв оте?

— Ми ж тут, хіба ні? — всміхнулася Мік.

— Так, але на халяву. Але поки що я не розумію, як хтось захоче купити квитки, щоб подивитися на фальшивку?

— Тобі більше сподобалося б, якби до тебе прийшов справжній Норман зі справжнім ножем?

— Він мертвий, кожен знає про це.

— А як щодо привидів?

— А як щодо того, щоб відкинути це все лайно? Ти не злякаєш мене.

Це була правда. Террі не боялася, навіть тут, коли дівчатка крізь відчинені двері зайшли до спальні. То була звичайна мотельна кімната, нічим не відмінна від будь-якої іншої, за винятком смороду фарби. Дивлячись на ліжко в промені ліхтарика, Террі визнала, що було б трохи страшніше, якби справжньою причиною приходу сюди було прагнення Мік удатися з нею до сексу.

Ет, але рано чи пізно хтось таки вдасться з нею до сексу, і тут нема чим непокоїтись; Ніла Патнем розповідала, що робить це з Гаррі вже майже рік, і все було чудовим з самого початку. Звичайно, хто повірить Нілі Патнем, вона ж

така брехуха, та ще й бридка, до такої дівачи Гаррі ніколи б і жердиною не доторкнувся.

І, гляньмо правді у вічі, Мік теж не торкнулася б Террі, бо ж Мік дівчина. Хоча видавалася не більш схожою на Мішель, ніж Террі — на Терезу. Принаймні не в джинсах і светрі. Можливо, за літо в неї виростуть коси, тож погарнішає, коли восени настане пора знову сідати в автобус і їздити до середньої школи в Монтроузі.

— Чому ти стала отут? — запитала Мік. — Ворущись.

Промінь ліхтарика Террі став паралельним променю ліхтарика Мік, коли дівчатка зайшли в двері ванної й підійшли до душової кабіни.

— Ти готова? — запитала Мік. У її голосі було щось кумедне, і Террі збагнула, що це: поєднання шепоту та відлуння. Голоси завжди відлуннують у ванній, це річ зрозуміла, але чому Мік шепоче?

Мабуть, уже злякалася. А хіба не протуркала їй вуха, що тут нема чого боятися? Дядько Норман справді мрець, і тут, крім них двох, нікогісінько.

Аж тут Мік відсунула штору душової кабіни, і тепер дівчат було троє.

З душової кабінки на Мік і Террі дивилася гола жінка, широко розплющивши очі й сповнена страху, вона простерла вперед руки з відкритими долонями й подала їх уперед, захищаючись від удару невидимого ножа.

Кров не текла, але Террі бачила її навіть із заплющеними очима; звуки не лунали, але вона чула мовчазні зойки.

Відвернулася, щоб бути обличчям до Мік, а потім розплющила очі й силувано всміхнулася:

— Гей, це якась статуя!

— Ні, не статуя. Лялька, звичайна лялька. Батько казав, що Гладун Отто замовив її десь на сході. Послав туди фотографію тієї вбитої кралі, і, за словами батька, вона достеменно така ж.

— Звідки він знає? Він що, клепає її абощо? — хихикнула Террі.

— Не будь смішною! — Тон голосу Мік свідчив, що вона не плутає Террі з Вупі Ґолдберг, тією комедійною актрисою. — Мій батько був ще хлопчиком, коли тут сталося те все.

Террі кивнула головою, але їй не сподобалося слово «тут». Бо, навіть якщо ця ванна кімната несправжня, а перелякана постать у душовій кабіні — лише воскова лялька, колись був справжній Норман, справжній ніж, сталося справжнє вбивство, тож слово «тут» занадто тяжке. «Тут» — це коли ти стоїш уночі, в п'ятмі, та дослухаєшся, чи в іншій кімнаті не відчиняються двері.

— Що це за звук? — схопила Террі руку Мік.

— Я нічого не чую.

Террі ще дужче стиснула руку подруги:

— Мовчи і слухай!

Якусь мить обидві мовчки стояли, потім Мік вивільнила руку, обернулася й пробурмотіла:

— Тут нікого немає.

— Куди ти йдеш?

— А куди ти думаєш? — Мік пішла назад у спальню. — Ти йдеш чи ти мокра курка?

Террі знала відповідь на це запитання: вона *таки* мокра курка, але однаково пішла вслід за подружкою. Байдуже, хто або що могло крастися в передпокої, вона почувалася безпечніше з Мік, ніж із восковою жінкою в душовій кабіні — голою жінкою, яка чекає, поки опуститься голе лезо.

Мік простерла руку, щоб відчинити двері спальні, але Террі поплескала їй по плечу й заговорила швидким і нагальним шепотом:

— Стривай, спершу вимкни ліхтарика. А що, як *він* побачить нас?

— Тут нікого немає!

У голосі Мік вчувалася дратливість, але Террі помітила, що подруга справді стишила тон, вимкнула ліхтарика й лише потім відчинила двері спальні.

Дівчата пішли вперед, розганяючи теплу, наповнену випарами п'ятому вестибюля. Десь у далекому кутку постать

Нормана Бейтса й далі стояла в затінку за стійкою бюрка прийняття. Стояла, і то тихо, бо не чулося жодного звуку, не ворушилася жодна форма чи тінь.

Дівчата разом пройшли від спальні до вхідних дверей вестибюля. Ці двері теж прочинили повільно й обережно, лише відчинивши їх настіж і побачивши, що безлюдна вулиця видається безпечною, знову ввімкнули ліхтарики.

Нічне повітря теж видавалося теплим, але в ньому не було й натяку на уїдливий запах фарби. Террі глибоко вдихнула, поки Мік вела її по доріжці навколо мотелю, а потім вивела на стежку, що підіймалася вгору на пагорб, де бовванів темний будинок.

— Стривай!

Мік зупинилася, озирнувшись на Террі:

— Що там?

— Ми що, ще й туди підемо?

— Ні, курко. Якщо хочеш, я поведу тебе просто додому й заведу назад у курник. — У голосі Мік і на її обличчі проступала дратливість. — Передусім якби не ти, ми б і сюди не ходили. Коли вчора ввечері я розповідала, що можна прокрастися сюди, тобі так страшенно кортіло побачити все, що ти мало в штани не надзюрила.

— Отакої, ти думала, я злякалася, чи що? — Террі влаштувала виставу, піднявши лівий зап'ясток і глянувши на годинник. — Якщо я не прийду додому тоді, як казала, мамку грець поб'є.

Тепер уже Мік глянула на свій годинник, а потім перевершила виставу Террі, додавши до відповіді суворий погляд:

— У нас ще багато часу. Треба лише десять-п'ятнадцять хвилин, щоб оглянути все. Хіба що ти аж занадто курка...

Зневага спрацювала.

— Хто курка? — обурилася Террі. — Ходімо, індичко.

Отже, було як у дитячій пісеньці, яку полюбляла співати тітка Марселья: «Через річку та ліси ти бабусі кошик принеси». Але ж тут не було ні річки, ні лісів, тільки доріжка,

що вела до сходів і ганку будинку на вершині пагорба. Ішли не до бабусі, а до Матері. Насправді до Нормана, бо його мати померла. Та й він помер. Тільки дім був живий — *новий* дім.

Террі почувалася краще, коли нагадала собі про це. Якщо привиди справді існують, то, мабуть, у старому домі, а цей будинок новісінький, як і сам мотель. Гладун Отто збудував його водночас із мотелем і з тієї самої причини: для заробітку грошей на туристах. А це, безперечно, не вдасться там, де вештаються привиди.

Отже, нема чого боятися, крім того, вона немов на безкоштовному попередньому перегляді, правда?

Усе це звучало добре в голові Террі, але скрип сходинок на ганку, які протестували під їхніми ногами, видавався майже виском, а скрегіт ключа, що повертався в замку вхідних дверей, породив відлуння на всьому схилі.

Звичайно, тут, на пагорбі, ніхто не чув його, крім дівчат, ніхто не чув його й у глибокому, темному передпокої дому, куди вони зайшли.

Промені ліхтариків виганяли з кутків тіні. *«Погано, що ніхто не вигадав такої штуки, яка б могла освітити твій мозок так само, як промінь ліхтарика освітлює коридор»*. Террі натрапила на цю думку й бажала, щоб було не менш легко натрапити на все інше, що вона думає про п'ятому та тіні в цьому домі.

Але такої штуки не було, дарма що запах свіжої фарби, поширюючись зусібіч, нагадував, що це не *справжній* дім, не дім убивства, не місце, де загинув детектив і жила мати Нормана, хоча теж була мертва. А чи була?

Террі хапнула повітря. *«Хай йому біс, вона б краще... або ж»*. Але «або ж» — не ті слова, про які хотіла думати Террі, так само як не хотіла думати й про «тут».

Найкраще, що треба робити просто тепер, — справді бігцем оглянути дім і довести тій розумаці Мік, що вона не мокра курка, а потім мчати додому, щоб мати не шукала її.